

Sygn. akt V.2 Ka 559/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Malwiny Pawela-Szendzielorz Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2018 r.

sprawy: **K. J.**

s. S. i H.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 12 lipca 2018r. sygn. akt III K 1177/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 559/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał K. J. za winnego tego, że w dniu 5 marca 2017r około godziny 17.25 w G. na ulicy (...) będącej drogą publiczną prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki V. (...) nr rej (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu Alkometr A 2.0 I - 3,00 promila II - 3,14 promila III - 3.0 5 promila, IV- 2,81 promila w wydychanym powietrzu oraz wynik badania retrospektywnego 3,3 promila i za to podstawie art. 178a §1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 §1 kk warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności na okres próby, który wynosi 2 lata.

Na podstawie art. 42 §2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy.

Na podstawie art. 43a §2 kk zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5000,00 złotych.

Na zasadzie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w kwocie 120,00 zł i wydatki w kwocie 220,00 zł.

Apelację od tego wyroku wnieśli prokurator oraz obrońca oskarżonego K. J.. Prokurator w swojej apelacji zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o środkach karnych i na podstawie art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonych oskarżonemu środków karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz świadczenia pieniężnego w wysokości 5000zł, a więc w minimalnej wysokości, podczas gdy okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, w tym znaczny stopień nietrzeźwości (I-3,00 promila, II-3,14 promila, III-3,05 promila, IV-2,81 promila oraz 3,3 promila z rachunku retrospektywnego) prowadzenie pojazdu w porze dziennej, w niedzielne popołudnie, z pełną świadomością tego, iż przed zdarzeniem spożywał alkohol wskazują, iż wymierzone oskarżonemu środki karnej są zbyt łagodne, nie spełniają wymogów prewencji szczególnej i ogólnej oraz nie zaspokajają społecznego poczucia sprawiedliwości. W oparciu o w/w zarzut prokurator wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 3 i 5 poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat oraz świadczenia pieniężnego w kwocie 8.000 zł zaś w pozostałym zakresie utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Obrońca oskarżonego K. J. zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił :

1. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał istotny wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku polegający na przyjęciu, że oskarżony prowadził w ruchu lądowym, drogą publiczną pojazd mechaniczny marki V. (...), w sytuacji kiedy żaden ze świadków nie potwierdza tej okoliczności, a ponadto sam świadek w osobie S. J. wskazał o terenie posesji, wobec czego w konsekwencji doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 178a § 1 kk,

2. naruszenie przepisów postępowania karnego tj. art. 5 kpk poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w niniejszej sprawie istnieje wiele wątpliwości, w tym również nie ustalonych i nie wyjaśnionych przez funkcjonariuszy Policji przybyłych na miejsce interwencji (przede wszystkim rozpytanie w sklepie, u sąsiadów, sprawdzenie silnika ect.), a które to nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego;

3. naruszenie przepisów postępowania karnego, tj. art. 410 kpk i art. 424 kpk, które miały istotny wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku, polegające na nie odniesieniu się w uzasadnieniu wyroku do istotnych kwestii mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie okoliczności, że jedynie skonfliktowany z oskarżonym świadek S. J. obciążała wymienionego, przy czym zgłoszona przez nią interwencja Policji pierwotnie nie obejmowała zarzucanego czynu, a jedynie awantury domowe, a ponadto na jakiej podstawie Sąd I instancji całkowicie odmówił wiarygodności oskarżonemu, czy też pominął zeznania złożone przez pozostałych świadków, w tym przybyłych na miejsce funkcjonariuszy Policji, a także Ł. N.;

4. naruszenie przepisów postępowania karnego mające wpływ na treść wyroku tj. art. 7 kpk w zw. z art. 391 kpk, poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodu, jakim były zeznania S. J., które to zeznania różnią się na poszczególnych etapach postępowania, a także całkowite pominięcie okoliczności, że świadek ten odmówił odpowiedzi na pytanie, że powiedziała komuś, iż zapłaci za złożenie zeznań, a także pominięcie faktu, że świadek ten „uwalił” oskarżonego w związku z czym, zeznania powołanego świadka powinny być przez sąd orzekający w sprawie ocenione ze szczególną ostrożnością, a także bezpodstawne odmówienie wiarygodności złożonym przez oskarżonego wyjaśnieniom, które były spójne i logiczne, a także zgodne z tym co zeznali pozostali w sprawie świadkowie.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o :

- 1.zmianę wydanie przez Sąd I instancji wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie
- 2.uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacje prokuratora oraz obrońcy oskarżonego nie zasługują na uwzględnienie. Z uwagi na fakt, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożył jedynie obrońca oskarżonego, sąd odwoławczy zgodnie z treścią art. 423 § 1a kpk ograniczył zakres uzasadnienia jedynie do tych części wyroku ,których wnioski dotyczył. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji przede wszystkim podnosi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Taki zarzut byłby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach , które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody , na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki , którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji opiera się na wersji przedstawionej przez oskarżonego, który nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji powieliła linię obrony oskarżonego polegającą na twierdzeniu, że oskarżony nie prowadził w dniu zdarzenia samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości. Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu wskazał dlaczego dał wiarę zeznaniom świadka S. J.. Świadek ten wezwała przecież na interwencję funkcjonariuszy policji R. N. i D. M. z uwagi na zachowanie się oskarżonego wobec niej i w trakcie interwencji poinformowała funkcjonariuszy policji, że nietrzeźwy oskarżony przyjechał do domu samochodem. Jak słusznie zauważył sąd rejonowy, świadek musiała zdawać sobie sprawę, że gdyby fałszywie oskarżyła oskarżonego, to w każdej chwili mogło to być zweryfikowane przez interweniujących funkcjonariuszy policji. Mimo to jednak świadek poinformowała funkcjonariuszy policji o prowadzeniu samochodu przez męża w stanie nietrzeźwości, co wskazuje, że jej zeznania są wiarygodne. . W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przypisanego mu czynu z art. 178 a § 1 kk. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd. W przedmiotowej sprawie Sąd rejonowy w pełni bezstronnie i obiektywnie rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i nie korzyść oskarżonego, a rozważania te zostały poparte stosowną argumentacją w myśl art. 4 kpk. Podstawą wyroku, zgodnie z treścią art. 410 kpk stanowił jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd I instancji sporządził uzasadnienie rzetelnie i wnikliwie, w sposób szczegółowy wskazując , jakie fakty uznał za udowodnione , a jakie za nie udowodnione i na jakich oparł się dowodach oraz z jakich względów nie uznał za wiarygodne dowodów przeciwnych spełnia zatem ono wymogi określone w art. 424 kpk. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 kpk). Wnikliwe i obszerne pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji w pełni uwzględnia reguły wyrażone w art. 4 kpk, art. 5 kpk oraz art. 7 kpk.. Przepis art. 7 kpk stanowi, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonej obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. Podnieść

również należy, że formułowanie w apelacji zarzutu obrazy art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk prowadzi do wewnętrznej sprzeczności, albowiem obraza zasady in dubio pro reo możliwa jest jedynie przy procedowaniu z poszanowaniem zasady swobodnej oceny dowodów. Zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania sądu, a zatem nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem obrazy art. 7 kpk. Nie trafny okazał się podnoszony w apelacji zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 178 § 1 kk. Podkreślić należy, że o obrazie prawa materialnego można mówić wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego (gdy ustalenia faktyczne nie są kwestionowane), sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosował, bądź gdy zarzut dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. Jeśli zaś zarzucona wadliwość zaskarżonego orzeczenia polega na przyjęciu za jego podstawę błędnych ustaleń, co ma miejsce w niniejszej apelacji, to ocenie instancyjnej podlega trafność ustaleń faktycznych, a nie obraza przepisów prawa materialnego. Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonego skierowana jest co do całości orzeczenia, obowiązkiem Sądu Okręgowego jest również sprawdzenie, czy wymierzona oskarżonej kara nie jest rażąco surowa. Wymierzona oskarżonemu kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową, mając na uwadze zagrożenie za to przestępstwo karą bezwzględną do 2 lat pozbawienia wolności, jest to kara wolnościowa. Z kolei orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres trzech lat uwzględnia to, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości przekraczając dolną granicę ustawowego progu i jest orzeczony w dolnej granicy. W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie dzieląc przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki